

Як дитиною, бувало... (скорочено)

Леся Українка

Як дитиною, бувало,
Упаду собі на лихо.
То хоч в серце біль доходив,
Я собі вставала тихо.
"Що, болить?" — мене питали,
Але я не признавалась —
Я була малою горда, —
Щоб не плакати, я сміялась.
А тепер, коли для мене
Жартом злим кінчиться драма
І от-от зірватись має
Гостра, зловна епіграма (1), —
Безпощадній зброї сміху
Я боюся піддаватись,
І, забувши давню гордість,
Плачу я, щоб не сміятись.
(1) Епіграма — зле і дотепне зауваження про кого-небудь.

Критика, коментарі до твору, пояснення (стисло):

Головна риса ліричної героїні вірша (як і самої авторки) — гордість, велика сила духу. Сльози вона вважає слабкістю. Але проходить час, і героїня потрапляє в зовсім іншу ситуацію, протилежну. Коли їй хочеться посміятися над кимось, висміяти якісь вади, вона боїться образити людину й плаче, "щоб не сміятись".